

Náš život je putovanie! Začalo pri narodení a cieľom nášho putovania je život, ktorý za hranicou pozemského má pre nás priaznivé okolnosti, ak naša pozemská púť bola úspešná. Cesta kresťana je jasne stanovená. Kristus je cesta. Takto to sám o sebe povedal: Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa. (Jn 14,6)

Pri krste rodičia vyjadrujú vôľu, že chcú, aby ich dieťa išlo cestou Krista a zaväzujú sa pomáhať mu v tom. Dieťa je postupne uvádzané do poznania pravdy života. Rodičia mu majú byť mostom k správne poznaniu, môžu sa však stať aj prekážkou. Ak totiž samotní rodičia zabudnú na Krista a zídu z cesty na odpočívadlo či motorest pohodlia, kde napĺňanie žiadostivosti očí, žiadostivosti tela a pýcha života sa stávajú hlavným cieľom, deti ich začnú verne napodobňovať. (Ak rodičia nepraktizujú vieru a ignorujú spoločenstvo Cirkvi, robia to tak aj ich deti.) Tu sa ich život podobá podobenstvu evanjelia Lk 12,16 – 21. Náš život totiž nezávisí od toho, čo máme:

A povedal im aj podobenstvo: „Istému boháčovi prinieslo pole veľkú úrodu. **17** Premýšľal a hovoril si: »Čo budem robiť? Veď nemám kde uložiť úrodu.« **18** Potom si povedal: »Toto urobím: Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložím všetko obilie i ostatný svoj majetok.« **19** Potom si povie: »Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!« **20** Ale Boh mu povedal: »Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život, a čo si si nahonobil, čie bude?« **21** Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a **pred Bohom nie je bohatý.**“

A apoštol Pavol na margo takýchto kresťanov hovorí: Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho kríža. **Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucha a hanba je slávou tých, čo zmýšľajú pozemsky. Veď naša vlasť je v nebi.** Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista. On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu. (Flp 3,20)

Ak sa pre cestu človek rozhodne, zadováži si také prostriedky a pomoc, aby dokázal dôjsť do cieľa. Prijímanie sviatostí v Cirkvi je vždy príležitosťou pripomenúť CESTU a pomôcť nadobudnúť schopnosť správne po nej kráčať. Birmovanec berie na seba zodpovednosť za svoju vieru a aj život podľa nej pred Bohom. Do birmovky boli prví zodpovední za vieru dieťaťa rodičia a krstní rodičia. Birmovkou sa stáva človek vo viere dospelým a sám nesie zodpovednosť za to, či vieru žije, alebo ju stratí.

Prečo Kristus ako naša CESTA? V Kristovi sa prejavila prítomnosť živého Boha medzi nami. To, že to nebol iba obyčajný človek, ale aj zároveň Boh v ňom prítomný sa najviac prejavilo v tom, že napriek usmrteniu a pochovaniu premohol zlo smrti a ukázal sa zmŕtvychvstalý, ako ten, čo má moc nad životom aj smrťou. Zmŕtvychvstaním nám ukázal, že naša nádej na večný život nie je falošná, ale oprávnená. Ježiš sa zjavil živý mnohým svedkom- apoštolom, ženám, vyše 500 mužom v Galilei, apoštolovi Pavlovi a v dejinách Cirkvi aj mnohým svätým.

Ježiš sa zjavuje Márii Magdaléne. – 11 Ale Mária stála vonku pri hrobe a plakala. Ako tak plakala, nahla sa do hrobu **12** a videla dvoch anjelov v bielom sedieť tam, kde bolo predtým uložené Ježišovo telo, jedného pri hlave, druhého pri nohách. **13** Oni sa jej opýtali: „Žena, prečo plačeš?“ Vravela im: „Odniesli môjho Pána a neviem, kde ho položili.“ **14** Keď to povedala, obrátila sa a videla tam stáť Ježiša; no nevedela, že je to Ježiš. **15** Ježiš sa jej opýtal: „Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?“ Ona mu v domnení, že je to záhradník, povedala: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem.“ **16** Ježiš ju oslovil: „Mária!“ Ona sa obrátila a po hebrejsky mu povedala: „Rabbuni,“ čo znamená Učiteľ. **17** Ježiš jej povedal: „Už ma nedrž, veď som ešte nevystúpil k Otcovi; ale choď k mojim bratom a povedz im: Vystupujem k môjmu“

Otcovi a vášmu Otcovi, k môjmu Bohu a vášmu Bohu.“ **18**Mária Magdaléna išla a zvestovala učeníkom: „Videla som Pána,“ a že jej toto povedal.

Ježiš sa zjavuje učeníkom a dáva im moc odpúšťať hriechy. – **19**Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ **20**Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. **21**A znova im povedal: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“ **22**Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. **23**Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

Ježiš a Tomáš. – **24**Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. **25**Ostatní učeníci mu hovorili: „Videli sme Pána.“ Ale on im povedal: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“

26O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ **27**Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci!“ **28**Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“ **29**Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Sme iba pútnici na ceste. Narodili sme sa do tohto sveta, aby sme sa mohli narodiť pre večnosť. Pútnik každý deň opúšťa miesto kde je, aby nachádzal vždy nové. Príkladom je nám v Starom Zákone Abrahám a aj Izraelský národ počas 4é-ročného putovania púšťou do zaslúbenej zeme.

Tu Pán povedal Abramovi:

„Odíď **zo svojej krajiny,**
od svojho príbuzenstva
a zo svojho otcovského domu
do krajiny, ktorú ti ukážem.

2

Urobím z teba veľký národ,
požehnám ťa a preslávim tvoje meno
a ty budeš požehnaním.

3

Požehnám tých, čo ťa budú žehnať,
a preklájam tých, čo ťa budú preklínať!
V tebe budú požehnané
všetky pokolenia zeme!“ A Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán. Išiel s ním aj Lot. Abram **mal sedemdesiatpäť** rokov, keď odišiel z Haranu. Gn 12,1-4

Izraelský národ putoval 40 rokov po púšti, aby vošiel do zaslúbenej zeme Ex. Potreba pomoci pri putovaní: ohnivý stĺp, vietor rozdeľuje more, prepelice, voda na púšti...- Božia pomoc počas celej púte.

Najdôležitejšia pomoc pri putovaní pre nás je Cirkev. Je to spoločenstvo tých, ktorí sú pokrstení a vyznávajú Ježiša Krista ako Boha a Pána. V Cirkvi je Kristus prítomný ako jej hlava. My, všetci pokrstení, sme údmi jeho mystického tela. Hlavu nemožno oddeliť od tela a telo od hlavy. Nemožno žiť s Kristom a pritom nežiť v Cirkvi. Do neba ideme všetci spolu, do pekla ide každý sám. Kto sa oddelí od spoločenstva stáva sa ľahkou korisťou zlého. Tlak sveta ho pomýli, hriech a neresti zotročia. Uhlík vybratý z ohniska vychladne. Kresťan opúšťajúci spoločenstvo stáva sa vlašným a napokon vyhasnutým. Cieľ putovania sa stratí, zmysel existencie nenaplní.

Potrebujeme byť spolu. Vytvárať spoločenstvo, vytvárať Cirkev, aby sme mali silu kráčať k cieľu. Kde sa ľudia zhromažďujú v Kristovom mene, tam je on medzi nimi prítomný. Cirkev je sprítomnením Krista medzi nami. Kristus je prítomný v Božom slove, ktoré čítame. Je prítomný v zhromaždení, ktoré vytvárame v chráme. Je prítomný v Eucharistii. Počas

slávenia sviatosti je prítomný aj v kňazovi, cez ktorého koná obetu a dáva znaky Božieho sprítomnenia.

Kristus dal svojmu spoločenstvu Cirkvi aj viditeľný znak jednoty a vedenia. Je ním apoštol Peter, ktorý nebol dokonalým človekom, tak ako nikto z členov Cirkvi. Všetci sme totiž iba hriešnici pred Bohom. Petra si však vybral za apoštola, dal mu moc v spoločenstve zverením kľúčov. Prečítaj si stať Mt 16, 13- 20. Jn 21, 15- 19. Lk 22, 31- 32. Túto úlohu, úctu a rešpekt v spoločenstve Cirkvi má doteraz nástupca Petra apoštola v apoštolskom úrade, rímsky biskup- pápež.

Niektorí hovoria, že oni veria v Boha, ale do Cirkvi, kostola necítia potrebu chodiť. Aj diabol verí, že Boh existuje, ešte viac, ako my. Ale to mu je nanič, pretože Boha ignoruje, nechce ho počúvať, sám by chcel byť bohom. Jk 2,19

Neprišli sme na svet z vlastnej sily, ale z milosti Božej. Nebudeme spasený podľa našich predstáv, ale podľa Božieho plánu. Boh má s každým z nás osobitný plán, ktorý máme neustále poznávať a s Božou pomocou naplňovať.

Cirkev je širšie spoločenstvo, než aké je zjavné nášmu zraku. Najviditeľnejšia pre nás je **Cirkev putujúca**. Patríme do nej my, pokrstení, ktorí žijeme v tomto svete a putujeme do nového cieľa- večnosti. Existuje aj **Cirkev oslávená**- tí, ktorí už dosiahli cieľ putovania, smrťou prešli do večnosti, majú nové spoločenstvo s Bohom a za nás u Boha aj orodujú. Nazývame ich aj svätými. Nevieme ich počet, ale podľa Zjavenia apoštola Jána, je ich veľké množstvo. Napokon je tu ešte aj **Cirkev trpiaca**. Do nej patria tí, ktorí už smrťou opustili tento svet, ale záťaž egoizmu a nelásky „prilepená“ z pozemského života na ich dušu im bráni byť v plnom spoločenstve s Bohom. „Záťaž“ musí prehorieť, duše sa musia očistiť v ohni Božej lásky a milosti a preto sa za duše v očistci modlíme a obetujeme za ne aj sv. omše. Nemožnosť byť v plnom spoločenstve s Bohom je pre duše veľkým utrpením.

Božie stopy. Prirodzené veci sú tie, čo môžeme očami vidieť, počuť ušami, dotýkať sa ich, cítiť, rozumom chápať. Prirodzené je to, čo vieme zachytiť zmyslami a rozumom. Nadprirodzené veci sú tie, ktoré presahujú naše zmysly a rozum. Takým je Boh. Nevidím ho, nepočujem, nemôžem sa ho dotknúť, a preda ho objavujem v celom stvorení, dokonca v ňom žijeme, hýbeme sa a sme! Presahuje náš rozum, môžeme ho poznávať len z časti, nie úplne. On sám sa nám približuje, skláňa sa k nám, môžeme nachádzať jeho stopy. O niektorých z nich si prečítaj v materiály „Prečo verím“.